

Doktor Dans om: Den fina dansbandskulturen

Radion stod på och det var dans hemma i köket. Mamma sopade undan mattan med ett bensvop som skulle få vilken brottare som helst att blekna av avund och ropade: Ungar! Det är Kvällstoppen nu. En riktigt bra bit! Kom hit! Hon krämade på när Elvis rockade i sitt Jailhouse eller när Hep Stars Cadillac dånade fram. Kanalen var given. Det var det nyfödda P3, som var en fortsättning på melodiradion, som gällde.

Mamma bjöd upp och så buggade vi! Snurr, runt, knyck på handleden och vi förstod precis. Hon slängde upp oss på sin höft så vi hissade. Svischade iväg oss mellan benen, i alla fall småttingarna och fångade upp den rödrosiga och lyckliga ungen bakom sig. Vi syskon och ett och annat dagbarn stod på kö, och alla bevakade vi vår plats noga. Till buggen och till foxtrotten med linjalraka utsträckta armar och till en alldeles hemsnickrad variant av tango, som jag tagit med mig till mina kids. När moster Monika var och hälsade på blev det uppvisning. De hade dansat på Nalen, systrarna och pratade och dansade gamla minnen. Det liknade mera dagens lindy-hop än den bugg som vi dansar nu, har jag senare förstätt.

Jag blev tyvärr inte en dansare förrän långt senare i livet (snyft, så många danser jag missat.) I mitten av sjuttioalet när jag var tonåring började den utbredda och populära dansbandskulturen mattas av, och disco-dans började ta över. Jag var ett barn av min tid, höll

med om att styrdans var töntigt, men jag lyssnade i smyg på Flamingokvintetten och Strepplers. Hade alla deras LP-skivor. Det ordnade upp sig till slut, tack vare en ihärdig make, som fick oss att gå en buggkurs och nu är jag sedan sex-sju år en nördigt hängiven dansare. Gått ner mig djupt i dansträsket. Mest bugg och fox, men till äventyrs även annat. Ger järnet och dansar när jag hinner och har också tagit med mig dansen i en vid bemärkelse till mitt arbetsliv.

Tänker, skriver och andas dans. Lärt känna dansare, forskare, skribenter som också sprider "ordet" om hur dans och hälsa hänger ihop. Jag tvivlar inte en sekund på hur bra man mår av att dansa och försöker sprida dansfrön ofta och överallt.

Men ibland kanske jag går på för snabbt i ullstrumporna. Så här: Dans är såklart okej tycker de flesta. Att dansa på fester och bröllop och nåt man gjorde som ung, verkar också godkännas i de flesta sociala sammanhang. Men att dansa till dansbandsmusik höjer ett och annat ögonbryn och jag får en blick som verkar fråga: "Läkare? Dansar till sån eländig musik? Inte riktigt vår tekopp!" Nu tar jag i, ingen har någonsin sagt det rent ut, men det finns på lut ibland. Inte riktigt fint.

Så hur kan en dansform som cirka en miljon människor ägnar sig åt regelbundet anses vara lite mindre fint? Hur kan utövarna till och med beskrivas som okultiverade? Det undrade paret och dansarna Bengt och Lena Starrin och åkte runt en sommar, intervjuade, fotade och forskade på svenska dansbanor och dansgalor. Vad de kom fram till? Att dansare mår bra, bättre än de som inte dansar är det korta svaret. Det längre och så mycket mer får man sig till livs i deras bok: Sverige Dansar.

Jag som gjort en klassresa, och ibland är i limbo, har tagit med mig en guldklump från min uppväxt. Dansbandsmusiken och dansen som tog några decennier på sig att födas i mitt liv. Jag kan fortfarande de flesta texterna från uppväxtens musikskatter, schlager, rock, svensktopp och dansbandsbitarna. De sitter som lyckliga minnen i kropp och knopp! Som kultureliten rynkade och rynkar på näsan åt!

Så fin kultur önskar jag alla! Får jag lov?

Jill Taube

”Läkare?
Dansar till
sån eländig
musik? Inte
riktigt vår
tekopp!”

Jill Taube, läkare
(specialist i psykiatri).

foto: Lina Haskel